

Inés Rigau: «A mi Salt m'ho ha donat tot»

Inès Rigau, nascuda a Salt (1941) i enamorada de la vila, jutgessa de pau substituïda de Salt durant més de 25 anys i col·laboradora habitual en activitats socials i culturals de la vila com Les Veus de Salt rep el premi Tres de Març

Com se li presenta l'oportunitat de ser jutgessa de pau substituïda i què li va fer acceptar el càrrec?
Va ser l'any 1994, ja anem pels 26 anys. Jo no ho vaig demanar, em van escollir des de l'Ajuntament. Volien una persona del poble que fos bona persona i coneguda i suposo que jo ho soc! La veritat és que a un poble on érem cap a 20.000 habitants, que em triessin a mi, em va honrar molt. Ho vaig acceptar sense pensar-ho perquè d'aquesta manera podia fer un servei al poble sempre que fos necessari.

Quines tasques realitza?

La jutgessa titular, per motius aborals, no pot fer-ho tot, jo normalment m'encarrego de fer entrevistes a nuvis o casaments. En alguns casos també firmo alguna partida de naixement o defunció, però generalment faig casaments. He casat un munt de saltencs! És una cosa que és molt agradable de fer. A vegades em fa molta gràcia perquè vaig pel carrer i veig algú que em somriu i en acostar-se em diu «vostè em va casar» i és molt satisfactori! Potser si hagués de fer divorcis, no ho seria tant! (riu)

És filla de Salt, però va estar deu anys vivint fora, per què?

Sí, soc filla de Salt i aquí vaig conèixer el meu marit, ens vam casar i vam tenir tres fills. Poc després se'ns va presentar una oportunitat que pocs cops se't presenta: viatjar i poder conèixer altres cultures. Ell era tècnic muntador d'una empresa telefònica internacional que exportava el material a diferents països i després hi feien anar als tècnics a muntar-ho i per això vam marxar. La primera parada que vam fer va ser Andorra on només hi vam estar un parell de mesos. Després ens vam traslladar a viure a Lisboa on vam passar-hi dos anys, tot seguit, vam anar a Angola on hi vam estar més de dos anys i quins anys! Allò era el paradís, tot ple de palmeres, unes platges, una gent? Finalment vam viure uns anys a l'Uruguai, a Motevideo, on també vam estar-hi molt a gust. No tinc cap queixa d'enlloc, a tot arreu estàvem com si fos casa nostra. També havíem d'anar a Hong Kong, però els nostres fills ja eren grans i ens va semblar que potser s'arrelaven allà i s'hi haguessin quedat.

Com i quan va començar a col·laborar en activitats socials i culturals com Les Veus de Salt?

Vaig començar amb 12 o 13 anys, quan anava al col·legi de les Dominiques. Érem un grup de noies que ens agradava molt el teatre i fèiem representacions inventades. Un any, per Nadal, vam decidir interpretar els pastorets. En aquell moment només hi havia el teatre del sanatori i les monges els hi van demanar si ens el deixaven per poder fer els pastorets, van dir-nos que sí i vam tenir molt d'èxit! Aquí a Salt sempre ha agradat molt el teatre. L'any següent el rector de Salt va comprar el local de Can Panxut per fer un local d'oci perquè el jovent ens hi poguéssim reunir, i al teatre de Can Panxut vam seguir creixent com a grup.

El teatre sempre li ha agradat molt.

Moltíssim, vaig fer teatre fins als 24 anys que em vaig casar, vaig tenir tres fills seguits i després ja vaig marxar. Quan vaig tornar però, amb motiu del centenari de les dominiques, les exalumnes vam decidir reunir-nos amb els del teatre un altre cop després de 30 anys, i des de llavors potser hem fet 12 anys més de teatre.

Vostè va ser una de les fundadores i membre de l'agrupació teatral ESTIL (Espai Selecte Teatral i Literari), com va començar aquest projecte?

Vam tenir tant d'èxit amb els pastorets que vam decidir augmentar el grup, i ens vam ajuntar nois i noies i d'aquí en va sortir l'agrupació ESTIL. Va començar amb els pastorets però posteriorment ens vam anar animant i teníem una continuïtat durant l'any. Vam formar 2 grups de teatre i més o menys cada mes fèiem una obra, unes de drama i altres de comèdia. Ens ho passàvem de meravella, vaig tenir una joventut molt maca i feliç.

Què representa rebre aquest premi? Se l'esperava?

És una satisfacció i un honor, per mi representa molt. Li donen a persones molt vinculades amb el poble i és una satisfacció que et reconeixin la feina que has fet per la vila. No puc aspirar a res més. La veritat que no me l'esperava. Tot i que fa molts anys amb l'agrupació ESTIL també el vam rebre.

Com definiria la vila de Salt?

La gent és molt acollidora i treballadora, sempre s'ha fet tot el possible perquè la gent se senti a gust. Ha canviat molt, però a on no ha canviat? S'ha d'acceptar i respectar els costums de tothom! Amb respecte es va a tot arreu.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/girona/2020/03/01/mi-salt-mho-ha-donat/1032003.html?utm_source=rss